

Mulțumiri

Nu mi-am imaginat când am început să scriu această carte câți prieteni voi întâlni pe drumul de la idee la publicare. Am avut parte și de surprize neplăcute, pe care le-am uitat de mult, dar sprijinul de care m-am bucurat a fost ceva la care nu m-am așteptat defel. Mi-e foarte greu să îi aștern aici, în ordinea importanței, pentru că mi-e teamă să nu comit vreo nedreptate. De aceea am decis să îi amintesc în ordinea cronologică a desfășurării evenimentelor, atât cât o pot desluși. Mai întâi, însă, două mulțumiri speciale.

În primul rând, îi mulțumesc lui Cătălin Crudu pentru lupta sa cu intriga cărții. El a fost, într-un fel, conștiința mea cea bună, care nu m-a lăsat să o iau razna și a controlat la fiecare pas logica desfășurării acțiunii. În mod natural, felul său cartezian de a gândi l-a făcut responsabil de tot ce ține de coduri, calcule și logica formală în această carte. De asemenea, tot el s-a ocupat de acordul fin de după finalizarea manuscrisului. Într-un anume sens, e coautor al *Bibliei pierdute*.

Tot în primul rând, îi sunt recunoscător lui Dan Boicu, om de afaceri vizionar și prieten drag, pentru implicarea în promovarea cărții. I-am promis că nu spun mai mult, așa că o să-mi respect promisiunea.

Ideea cărții mi-a venit în timpul unei petreceri a fermecătoarei Giuliana Boicu. După cât se pare, atât ea, cât și soțul ei sunt nașii acestei cărți.

Primii cărora le-am povestit-o, Cristina Crudu și Remus Crudu, m-au ascultat ore în șir la o terasă de la marginea Timișoarei și nu s-au uitat la mine în felul acela ciudat la care cineva se poate aștepta când expune un plan enorm, așa cum am făcut-o eu. Remus, care, alături de fratele său Cătălin, îmi este prieten, iată, de patruzeci de ani! – nu știu nici măcar să mai cunosc pe cineva de atâta amar de vreme, darămite să fim prieteni – a fost primul și cel mai serios, să-i zic așa, cititor al manuscrisului complet. Mai mult, când l-am rugat să îmi spună ce nu îi place, mai ales, la carte, mi-a spus că nu poate să o analizeze în felul ăsta și că i se pare perfectă. Ca să mă convingă, a mai citit-o o dată, repede, înainte ca altcineva să apuce să pună mâna pe ea. Este cea mai mare dovadă de prietenie adevărată pe care am trăit-o vreodată. Și nu am cuvinte să spun cât a însemnat pentru mine.

Le mulțumesc de asemenea primilor mei cititori – Maria Iordache, al cărei spirit neobosit și inteligența pătrunzătoare m-au ajutat mult în

definitivarea poveștii, Mihaelei și lui Ciprian Teleman, al căror sprijin constant și calda prietenie au fost și sunt neprețuite pentru mine. Lor le datorez și că am ajuns cu cartea la RAO. De asemenea, au citit-o și mi-au spus părerile lor sincere Ioana Crudu, Mihaela și Dan Frățilă, Voicu Simedrea și Cosmin Alexandru. Îi mulțumesc lui Adrian Mădărăsan pentru întreaga susținere. Părerile lor au făcut, sper, cartea mai bună.

Mulțumesc întregii echipe de la RAO pentru felul în care m-au primit, pentru munca teribilă pe care au făcut-o și, mai ales, pentru răbdarea și înțelegerea de care au dat dovadă.

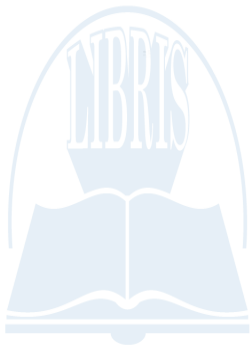
Adrian Moldovan și Răzvan Sabie mi-au oferit cu generozitate susținere tehnică și financiară pentru realizarea celor două trailere, despre care cred că sunt senzaționale, așa cum nicio carte din România nu a avut vreodată. A lucrat la ele noaptea în șir Răzvan Stanciu, un tânăr cum n-am mai văzut de mult. Atât de serios, atât de dedicat și atât de inteligent. Muzica pentru primul trailer îi aparține prietenului meu Dan Rusu, iar cea pentru cel de-al doilea, colosului într-ale muzicii care este Ilie Stepan. Pentru toți aceștia, mulțumirile nu vor fi niciodată suficiente.

De asemenea, mulțumirile și recunoștința mea se duc spre Lucian Trofin și Marius Chiriac, altfel de oameni de afaceri decât cei cu care suntem, în general, obișnuiți și spre echipa de la „The Marketing House“ care s-a ocupat de o mare parte din promovare. Lui Alexandru Aivănoaiei, Marei Șerbănescu și Corneliei Stancu. Și, bineînțeles, celor de la „Friends“ – lui Sorin Trâncă și lui Bojan Spasic și celorlalți pentru ideile excelente și pentru dedicare. Din păcate pentru ei, munca lor abia acum începe.

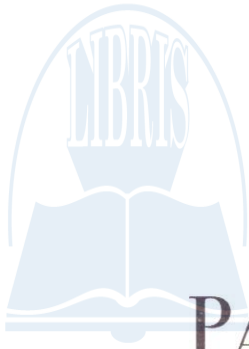
Milioane de mulțumiri incredibilei Jean Harris, traducătoarea mea pentru piața americană, care a tradus parcă o carte mai bună decât am scris eu. Și susținătorilor mei americani, Simona Epuran, Catherine Melissa Park și Calvin Moore, toți trei universitari respectabili de la universități mari și pe care nu știu ce i-a apucat să se îndrăgostească în halul în care au făcut-o de cartea mea.

De asemenea, mulțumiri speciale susținătorilor mei aprigi Corina și Cosmin Hoge. Și tuturor celor pe care i-am omis mai sus.

Ei vor dăinui.

Aceasta ar putea foarte bine să fie o poveste adevărată. Cea mai mare parte a ei este, cu siguranță. Dacă ar fi fost adevărată în totalitate, unele nume ar fi fost schimbate pentru protejarea protagoniștilor și a vieții și siguranței familiilor lor.

PARTEA ÎNTÂI

*„It is a riddle wrapped in a mystery inside an enigma,
but perhaps there is a key.“*

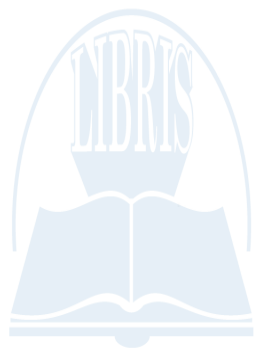
Winston Churchill

*„Rațiunea este cea mai mare târfă a Diavolului; din
fire și prin felul de a fi, este o târfă dăunătoare; este o
prostituată, târfa desemnată a Diavolului; târfă mâncată
de râie și lepră, care ar trebui călcată în picioare și distrusă,
ea și înțelepciunea ei... Ar merita să fie aruncată în cel mai
murdar loc al casei, în toaletă.“*

Martin Luther, ianuarie 1546

*„Wer war der Thor, wer Weiser, Bettler oder Kaiser?
Ob Arm, ob Reich, im Tode gleich?“*

Inscripție din Mormântul 322

PROLOG

Deschise ochii, dar ochii nu se deschiseră. Mai încercă o dată. Pleoapele păreau că se mișcă. Dar nu se întâmplă nimic. Cu efort, ridică brațul. O înțepătură groaznică aproape îi paraliză de durere umărul. Duse totuși mâna la ochi. Deschiși. Pleoapele erau ridicate. Își simți genele. Clipi când le atinse. Și atunci, de ce nu vedea nimic? Încercă să se concentreze. Visa? Durerea din umăr urcă pe gât și se fixă în creștetul capului. Își mută mâna în spate, în locul unde părea înfipt un ac lung și subțire care îi intra direct în creier. Ce naiba se întâmplă? Durerea deveni și mai ascuțită un timp scurt. Simți că leșină. Îndepărtă mâna și durerea păru să cedeze. Deveni mai difuză. Simți pe degete ceva umed și lipicios. „E sânge“, își spuse. Ochii începeau să se obișnuiască treptat cu întunericul. Ce beznă! N-a mai experimentat niciodată un întuneric atât de adânc. Ochii se vor obișnui. Ușor, ușor. Făcu un efort. Răsuci capul și căută cu privirea o sursă de lumină oricât de mică, un geam, o dără difuză care să scape pe sub vreo ușă, prin vreo crăpătură. Nimic.

Era întins pe spate. Își adună forțele și încercă să își adune gândurile. Nu își amintea nimic. Pipăi cu mâinile în jur. Pământ. Inspiră adânc și un miros fetid îi umplu nările. Umezeală. Nu simțea aer proaspăt, deci nu era afară. „Sunt îngropat de viu“, își spuse. Apoi ridică ambele mâini ca pentru a atinge capacul sicriului. Nimic. Mâinile se înălțară în gol până la limita durerii, străpungând aerul. Măcar avea aer. Era bucuros că putea respira chiar dacă îl dureau coastele. Nu era îngropat. Pentru a se convinge, se ridică în cot, se rostogoli pe o parte, apoi se ridică în patru labe. Nu îndrăzni mai mult. Niciun reper spațial, dezorientare totală. Părea subsolul unei case vechi. Nu știa cât de înalt era subsolul și nici unde erau pereții. Se temu să nu se lovească mai tare.

Încercă să se adapteze cât mai repede la întuneric. Își spuse, atât cât putea gândi, că trebuie să își folosească celelalte simțuri. Inspiră din nou. Același miros înțepător de pământ reavăn amestecat cu un aer stătut. Umezeală. Și mai era ceva, ceva ce nu recunoștea, ceva îngrozitor. Miro-sul nu îi folosi la nimic. Așa că ciuli urechile. Mâinile și picioarele îi tremurau. Îl dureau palmele și genunchii. Pietricele îi intrau în palme. Își simți genunchii sub greutatea considerabilă a corpului ca și când ar fi stat pe coji de nucă. Se rostogoli din nou pe spate și ascultă. Nimic. Ca și întunericul, și tăcerea era desăvârșită. Niciun zgomot de pe stradă, dacă o fi fost vreo stradă pe undeva prin preajmă.

Unde era? Și cum ajunsese acolo? Ultimul lucru care îi venea în minte. Care era ultimul lucru? Era acasă. Se pregătea de culcare. Patul era făcut, pregătit pentru somn. Partea soției era goală, nederanjată. Soția îl părăsise de mult, dar el încă avea obiceiul de a o căuta înainte de culcare. Lumina de la baie era aprinsă și ușa ușor crăpată. Un obicei de demult, de când se știa. De pe vremea când îi era foarte frică de întuneric. O aprindea invariabil, în fiecare seară încă înainte de a începe să se întunece. Își părăsea micul atelier de tâmplărie pentru a urca să aprindă lumina, apoi se întorcea la mobilele lui. Întunericul atârna greu. Mai ales acolo, în orașul lui. Mai ales de când era din nou singur. Făcu eforturi să își amintească, dar nu îi veni nimic altceva în minte. Să fi adormit imediat? Poate că visa. Durerea din creștet părea totuși a naibii de reală. Încercă să se mai agațe de ceva. Încă o amintire. Parcă totuși visase ceva. I se făcuse foarte frig. Dârdăia sub plapumă. Și o umbră se prelingea pe peretele dormitorului. O umbră lunguiață și diformă. O umbră care se apropia de patul lui. Și mirosul acela. O mână pe față. Îi cuprinse capul ca o menghină. Ceva îi zgârie obrazul. În mai multe locuri. Îi dădu sângele. Ceva, o bucată de pânză îi acoperi gura și nasul. Respira tot mai greu.

Aiurea! Își duse mâna la obraz pentru a se convinge dacă a fost real. Tresări când se atinse. Șanțurile din obrazul drept îl usturau. Sânge înche-gat care începea să prindă crustă. Deci era adevărat. Se concentrează. Dacă brazdele din obraz făceau pojghiță, însemna că trecuse ceva timp. De când era acolo? Cât a dormit? De când era inconștient?